

Rick Riordan

De strijd om het Labyrint

1

*Ik raak slaags met
het cheerleadersteam*

Het laatste wat ik tijdens mijn zomervakantie wilde doen was weer een school in de as leggen. Maar daar zat ik dan, die eerste maandag van juni, in mijn moeders auto voor Goode High School aan East 81st.

Goode was een groot gebouw van bruine zandsteen dat uitkeek over de East River. Voor de school stond een groot aantal BMW's en Lincoln Town Cars. Ik keek omhoog naar de sierlijke stenen poort en vroeg me af hoe lang het zou duren voordat ik van deze school getrapt zou worden.

'Rustig maar.' Mijn moeder klonk allesbehalve rustig. 'Het is maar een kennismakingsbijeenkomst. En, lieverd, wil je eraan denken dat dit Pauls school is? Probeer hem dus alsjeblijft niet... je weet wel.'

'Met de grond gelijk te maken?'

'Ja.'

Paul Blofis, mijn moeders vriend, stond bij de deur en verwelkomde de toekomstige leerlingen die de trap op kwamen. Met zijn peper-en-zoutkleurige haar, spijkerbroek en leren jack deed hij me aan een acteur van de televisie denken, maar hij was gewoon docent

Engels. Hij had Goode High School weten over te halen me toe te laten, ondanks het feit dat ik tot nog toe van elke school was getrapt. Ik had geprobeerd hem te waarschuwen en gezegd dat het geen goed idee was, maar hij wilde niet luisteren.

Ik keek mijn moeder aan. ‘Je hebt het hem niet verteld, hè? De waarheid over mij?’

Ze trommelde zenuwachtig met haar vingers op het stuur. Ze had zich opgetut voor een sollicitatie en droeg haar mooiste blauwe jurk en hoge hakken.

‘Het leek me beter om nog even te wachten,’ beaamde ze.

‘Zodat we hem niet afschrikken.’

‘De bijeenkomst gaat vast goed, Percy. Het is maar een ochtend.’

‘Geweldig,’ mompelde ik. ‘Dan kan ik van school worden gestuurd nog voordat het schooljaar is begonnen.’

‘Positief blijven. Morgen ga je op kamp! En vanmiddag heb je je date...’

‘Het is geen date!’ protesteerde ik. ‘Het is Annabeth maar, mam. Tjezus!’

‘Ze komt helemaal van het kamp hierheen voor een afspraak met jou.’

‘Oké, ja.’

‘Jullie gaan naar de film.’

‘Ja.’

‘Met z’n tweetjes.’

‘Mam!’

Ze hief haar handen in een gebaar van overgave, maar ik zag dat ze met moeite een glimlach onderdrukte. ‘Ga maar naar binnen, lieverd. Ik zie je vanavond.’

Ik wilde net uitstappen toen ik naar de trap van de school keek, waar Paul Blofis een meisje met krullend rood haar begroette. Ze droeg een roodbruin t-shirt en een rafelige spijkerbroek met viltstiftstrepen. Toen ze zich omdraaide ving ik een glimp op van haar gezicht en de haartjes op mijn armen kwamen overeind.

‘Percy,’ vroeg mijn moeder, ‘wat is er?’

‘N-niets,’ stamelde ik. ‘Heeft de school ook een zij-ingang?’

‘In de zijstraat rechts. Hoezo?’

‘Tot vanavond.’

Mijn moeder wilde iets zeggen, maar ik was al uitgestapt. Ik rende weg, in de hoop dat het roodharige meisje me niet zou zien.

Wat deed zij hier? Zelfs voor mijn doen was dit wel veel pech hebben.

Dat dacht ik. Maar het zou niet lang meer duren voordat ik erachter kwam dat de echte pech nog moest komen.

Het ongemerkt naar binnen glippen lukte niet echt. Bij de zij-ingang stonden twee cheerleaders in paars met witte uniforms klaar om de eerstejaars in hun kraag te grijpen.

‘Hi!’ zeiden ze glimlachend. Het was waarschijnlijk de eerste en de laatste keer dat een cheerleader zo aardig tegen me zou doen. Het ene meisje had blond haar en ijzig blauwe ogen, het andere meisje was zwart en had donker, krullend haar zoals dat van Medusa (en geloof me, ik weet waar ik het over heb). Bij alle twee stond hun naam in sierlijke letters op hun uniform geborduurd, maar met mijn dyslexie zagen de woorden eruit als betekenisloze spaghetti-slierten.

‘Welkom op Goode,’ zei het blonde meisje. ‘Ik weet zeker dat je het keileuk gaat vinden.’

Maar terwijl ze me van top tot teen opnam zei de uitdrukking op haar gezicht meer iets als: getver! Wie is die loser?

Het andere meisje kwam ongemakkelijk dicht bij me staan. Ik bestudeerde het borduursel op haar uniform en ontcijferde *Kelli*. Ze rook naar rozen en iets wat ik herkende van de rijlessen op het kamp: de geur van pasgewassen paarden. Het was een vreemde geur voor een cheerleader. Misschien had ze zelf een paard of zo. Hoe dan ook, ze stond zo dichtbij dat ik het gevoel kreeg dat ze me van de trap af wilde duwen. ‘Hoe heet je, feut?’

‘Feut?’

‘Groentje.’

‘Eh, Percy.’

De meisjes wisselden een blik.

‘Ah, Percy Jackson,’ zei de blonde. ‘We hebben op je staan wachten.’

Haar woorden deden een koude rilling langs mijn rug gaan. Ze blokkeerden de ingang en keken me met een niet al te vriendelijke glimlach aan. Mijn hand ging als vanzelf naar mijn broekzak waar ik Doemtij bewaarde, mijn dodelijke pen.

Toen riep er iemand vanuit het gebouw. ‘Percy?’ Het was Paul Blofis, die een eindje verderop in de gang stond. Ik was nog nooit zo blij geweest om zijn stem te horen.

De cheerleaders gingen achteruit. Ik had zo veel haast om voorbij ze te komen dat ik per ongeluk een knie in Kelli’s dij zette.

KLANG

Haar been maakte een hol, metalig geluid, alsof ik een vlaggenmast had geraakt.

‘Au,’ zei ze. ‘Kijk een beetje uit, feut.’

Ik keek omlaag, maar haar been zag er heel gewoon uit. Te gespannen om er iets over te zeggen schoot ik de gang in, terwijl de cheerleaders achter me in lachen uitbarstten.

‘Daar ben je!’ zei Paul. ‘Welkom op Goode!’

‘Hoi, Paul... eh, meneer Blofis.’ Ik keek achterom, maar de vreemde cheerleaders waren verdwenen.

‘Percy, je ziet eruit alsof je zojuist een spook hebt gezien.’

‘Ja, eh...’

Paul sloeg me op mijn rug. ‘Hoor eens, ik weet dat je zenuwachtig bent, maar maak je geen zorgen. We hebben hier een heleboel leerlingen met ADHD en dyslexie. De docenten weten hoe ze jullie kunnen helpen.’

Ik moest bijna lachen. Alsof ADHD en dyslexie mijn grootste zorg waren. Begrijp me goed, ik wist dat Paul het beste met me voorhad, maar als ik hem de waarheid over mezelf vertelde zou hij denken dat ik gestoord was óf gillend wegrennen. Die cheerleaders bijvoorbeeld. Daar had ik geen goed gevoel over...

Toen keek ik de gang in en herinnerde me dat ik nog een probleem had. Het roodharige meisje dat ik de trap op had zien gaan kwam zojuist via de hoofdingang de school in.

Zie me niet, zei ik bij mezelf.

Ze zag me en haar ogen werden groot.

‘Waar is de bijeenkomst?’ vroeg ik aan Paul.

‘In de sportzaal. Die kant uit. Maar...’

‘Dág.’

‘Percy?’ riep hij, maar ik was al weggehold.

Ik dacht dat ik haar kwijt was.

Een menigte kinderen liep naar de sportzaal en niet veel later was ik een van de driehonderd veertienjarigen die op de tribunes zaten samengeperst. Een fanfare speelde een vals strijdlid, dat klonk alsof iemand met een metalen honkbalknuppel op een zak vol katten sloeg. Een stel oudere leerlingen, waarschijnlijk de studentenraad, stond vooraan het Goode-schooluniform te showen met een gezicht van: kijk ons eens cool staan wezen. Overal liepen docenten, die glimlachend handjes schudden met de leerlingen. Aan de muren van de sportzaal hingen grote paars-met-witte spandoeken met teksten als WELKOM TOEKOMSTIGE EERSTEJAARS, GOODE IS GOED, WE ZIJN ÉÉN GROTE FAMILIE en nog meer opgewekte kreten waarvan ik braakneigingen kreeg.

Trouwens, ook de andere nieuwelingen zagen er niet uit alsof ze hier graag waren. Ik bedoel, het is niet cool om in juni naar een kennismakingsbijeenkomst te moeten als de school pas in september begint, maar Goode ‘bereidt je al vroeg voor op succes!’ Dat stond tenminste in de brochure.

De fanfare zweeg. Een jongen in een krijdstreepkostuum liep naar de microfoon en begon te praten, maar het geluid echode door de sportzaal, waardoor ik er geen touw aan vastknopen. Hij had net zo goed kunnen staan gorgelen.

Iemand greep me bij mijn schouder beet. ‘Wat doe jij hier?’

Zij was het: mijn roodharige nachtmerrie.

‘Rachel Elizabeth Dare,’ zei ik.

Haar mond viel open, alsof ze zich niet kon voorstellen dat ik het lef had om haar naam te onthouden. ‘En jij bent Percy nog iets. Ik verstond je naam niet, vorig jaar december toen je me probeerde te dóden.’

‘Zeg, ik wilde niet... ik was niet... Wat doe jij hier?’

‘Hetzelfde als jij, denk ik. Kennismakingsbijeenkomst.’

‘Woon jij in New York?’

‘Dacht je soms dat ik op de Hooverdam woonde?’

Het was nooit bij me opgekomen. Telkens als ik aan haar had gedacht (en dan bedoel ik níét dat ik echt aan haar had gedacht; ze kwam gewoon af en toe in mijn gedachten op, ja?) was ik ervan uitgegaan dat ze in de buurt van de Hooverdam woonde, aangezien ik haar daar had ontmoet. We hadden misschien tien minuten samen doorgebracht, waarin ik haar per ongeluk met mijn zwaard had doorkliefd, zij mijn leven had gered en ik was weggehold met op mijn hielen een bende bovennatuurlijke killermachines. Een gewone toevallige ontmoeting, je kent het wel.

Achter ons fluisterde een jongen: ‘Hé, kop dicht. De cheerleaders zijn aan het woord!’

‘Hallo, allemaal!’ pruttelde een meisje in de microfoon. Het was de blonde die ik bij de ingang was tegengekomen. ‘Ik heet Tammi en dit is Kelli.’ Kelli maakte een radslag.

Naast me slaakte Rachel een gil alsof iemand haar met een speld had geprikt. Een paar kinderen keken achterom en gniffelden, maar Rachel staarde vol afgrijzen naar de cheerleaders. Tammi leek de onrust niet op te merken. Ze praatte door over alle geweldige activiteiten die je als eerstejaars kon ontplooien.

‘Wegwezen,’ zei Rachel tegen me. ‘Nu meteen.’

‘Hoezo?’

Rachel legde het niet uit. Ze baande zich een weg naar de zijkant van de tribune, de fronsende docenten en de mopperende kinderen die ze op hun tenen traptte negerend.

Ik aarzelde. Tammi was aan het uitleggen hoe we ons in kleine

groepjes moesten opsplitsen voor een rondleiding door de school. Kelli ving mijn blik op en ze wierp me een geamuseerde glimlach toe, alsof ze benieuwd was wat ik zou doen. Het zou een slechte indruk maken als ik nu al opstapte. Paul Blofis stond met de andere docenten onder aan de tribune. Hij zou zich afvragen wat er aan de hand was.

Toen dacht ik aan Rachel Elizabeth Dare en de speciale gave die ze bezat, zoals vorige winter op de Hooverdam was gebleken. Ze had een groepje bewakers kunnen zien die helemaal geen bewakers waren geweest, die zelfs niet menselijk waren geweest. Met een bonzend hart stond ik op en ik ging haar achterna de sportzaal uit.

Ik trof Rachel in de muziekzaal. Ze had zich in de slagwerksectie achter een grote trom verscholen.

‘Kom hier!’ zei ze. ‘Bukken!’

Ik vond het knap stom om achter een stel bongo’s weg te kruipen, maar ik hurkte naast haar neer.

‘Zijn ze je gevolgd?’ vroeg Rachel.

‘Bedoel je de cheerleaders?’

Ze knikte zenuwachtig.

‘Ik geloof van niet,’ antwoordde ik. ‘Wat zijn het? Wat zag je?’

Haar groene ogen schitterden van angst. De sproeten op haar neus deden me denken aan sterrenbeelden. Op haar roodbruine T-shirt stond HARVARD ART DEPT. ‘Je... je gelooft me vast niet.’

‘Ik geloof je wel, heus,’ beloofde ik. ‘Ik weet dat je door de Mist heen kunt kijken.’

‘De wat?’

‘De Mist. Dat is... eh, het is zoiets als een sluier die verbergt hoe de dingen echt zijn. Sommige stervelingen zijn geboren met het vermogen om erdoorheen te kijken. Zoals jij.’

Behoedzaam bestudeerde ze mijn gezicht. ‘Dat deed je op de Hooverdam ook. Je noemde me een sterveling. Alsof jij dat niet bent.’

Ik kreeg sterk de aandrang om op een bongo te slaan. Wat beziel-

de me? Ik zou het nooit kunnen uitleggen. Ik zou het niet eens moeten proberen.

‘Vertel het me,’ smeekte ze. ‘Jij weet wat het betekent. Wat zijn al die vreselijke dingen die ik zie?’

‘Ik ben bang dat het nogal raar zal klinken. Weet je iets van Griekse mythologie?’

‘Zoals... de Minotaurus en de Hydra?’

‘Eh ja, maar wil je die namen niet uitspreken als ik in de buurt ben?’

‘En de furiën.’ Ze kreeg de smaak te pakken. ‘En de Sirenen en...’

‘Oké!’ Ik keek de muziekzaal in, ervan overtuigd dat er bij Rachels woorden een verzameling bloeddorstige griezels uit de muren was komen zetten, maar we waren nog steeds alleen. Ik hoorde een menigte kinderen vanuit de sportzaal de gang in zwermen. De rondleiding begon. We hadden niet veel tijd meer om te praten.

‘Al die monsters,’ zei ik, ‘al die Griekse goden, die zijn echt.’

‘Ik wist het!’

Ik zou me er beter bij hebben gevoeld als ze me voor leugenaar had uitgemaakt, maar Rachel keek me aan alsof ik zojuist haar ergste vermoedens had bevestigd.

‘Je hebt geen idee hoe zwaar het al die jaren is geweest,’ zei ze. ‘Ik dacht dat ik gek werd. Ik kon het aan niemand vertellen. Ik kon het...’ Haar ogen vernauwden zich. ‘Wacht. Wie ben jij? Ik bedoel écht?’

‘Ik ben geen monster.’

‘Nee, dat weet ik. Dat zou ik hebben gezien. Jij ziet eruit als... jij. Maar je bent geen mens, toch?’

Ik slikte. Ik had drie jaar de tijd gehad om eraan te wennen wie ik was, maar ik had het er nog nooit met een gewone sterveling over gehad, behalve dan met mijn moeder, maar zij had het altijd al geweten. Ik weet niet waarom, maar ik waagde de sprong.

‘Ik ben een halfbloed,’ zei ik. ‘Ik ben half mens.’

‘En de andere helft?’

Op dat moment kwamen Tammi en Kelli de muziekzaal in. De deuren sloegen achter hen dicht.

‘Daar zit je, Percy Jackson,’ zei Tammi. ‘Hoogste tijd voor de kennismaking.’

Rachel hapte naar adem. ‘Ze zijn afzichtelijk!’

Tammi en Kelli droegen nog steeds hun paars met witte cheerleaders-outfit en in hun handen hielden ze de pompons van hun uitvoering.

‘Hoe zien ze er echt uit?’ vroeg ik, maar Rachel was zo verbijsterd dat ze geen woord kon uitbrengen.

‘Let toch niet op haar, joh.’ Tammi schonk me een stralende glimlach en kwam naar ons toe lopen. Kelli bleef bij de deuren staan en sneed onze vluchtroute af.

Ze hadden ons ingesloten. Ik wist dat we ons een weg naar buiten moesten vechten, maar Tammi’s glimlach was zo oogverblindend dat ik erdoor werd afgeleid. Haar blauwe ogen waren prachtig en zoals haar blonde haar over haar schouders golfde...

‘Percy,’ zei Rachel waarschuwend.

Ik reageerde heel intelligent met iets als: ‘Hè?’

Tammi kwam dichterbij. Ze stak haar pompons in onze richting.

‘Percy!’ Rachels stem leek van heel ver te komen. ‘Maak dat je wegkomt!’

Het vergde al mijn wilskracht, maar uiteindelijk lukte het me om mijn pen te pakken en het dopje eraf te halen. Doemtij groeide uit tot een bronzen zwaard van een meter lang, waarvan het lemmet in een zacht gouden licht was gehuld. Tammi’s glimlach veranderde in een sneer.

‘Ah, kom op,’ protesteerde ze. ‘Dat is nergens voor nodig. Wil je niet veel liever een zoen?’

Ze rook naar rozen en schone dierenvacht; een vreemde maar op de een of andere manier bedwelmende geur.

Rachel kneep hard in mijn arm. ‘Percy, ze wil je bijten. Kijk dan!’

‘Ze is gewoon jaloers.’ Tammi keek achterom naar Kelli. ‘Mag ik, meesteres?’

Kelli, die nog steeds de uitgang blokkeerde, likte hongerig haar lippen. ‘Ga je gang, Tammi. Je doet het heel goed.’

Tammi deed nog een stap naar voren, maar ik drukte de punt van mijn zwaard tegen haar borst. ‘Achteruit.’

Ze gromde. ‘Feut,’ zei ze vol walging. ‘Dit is ónze school, halfbloed. Wij voeden ons met wie wij willen!’

Toen begon ze te veranderen. De kleur trok uit haar gezicht en armen. Haar huid werd zo wit als kalk en haar ogen werden vuurrood. Haar tanden groeiden uit tot slag tanden.

‘Een vampier!’ stamelde ik. Toen viel mijn oog op haar benen onder het cheerleadersrokje. Haar linkerbeen was bruin en behaard, en had een ezelschoef. Haar rechterbeen zag eruit als een mensbeen, maar was van brons. ‘Eh... een vampier met...’

‘Zwijg over mijn benen!’ snauwde Tammi. ‘Het is heel ongeleefd om daar grappen over te maken!’

Ze kwam dichterbij op haar vreemde ongelijke benen. Ze zag er volkomen absurd uit, vooral met de pompons, maar ik kon er niet om lachen, niet bij de aanblik van die rode ogen en scherpe tanden.

‘Een vampier, zei je?’ Kelli lachte. ‘Die dwaze legende is gebaseerd op óns, onbenul. Wij zijn empousai, dienaressen van Hecate.’

‘Mmm.’ Tammi kwam weer dichterbij. ‘Duistere magie heeft ons gevormd uit dier, brons en geest! Wij bestaan om ons te voeden met het bloed van jongemannen. Vooruit nu, geef me die zoen!’

Ze ontblootte haar slag tanden. Ik was zo verlamd dat ik me niet kon bewegen, maar Rachel gooide een snaredrum naar het hoofd van de empousa.

De demon siste en sloeg de drum opzij. Terwijl de snaren tegen de onderkant kletterden rolde hij tussen de muziekstandaards door weg. Rachel gooide een xylofoon, maar ook die smeedde demon aan de kant.

‘Ik dood meestal geen meisjes,’ gromde Tammi, ‘maar voor jou, sterveling, maak ik een uitzondering. Jij ziet me iets te goed!’

Ze dook op Rachel af.